

Arrest

nr. 162 600 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 oktober 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 28.11.2006 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 29.03.2007 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 30.03.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit dit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk 4 maanden - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene heeft immers nooit de officiële toestemming gekregen om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene duurzame lokale verankering en duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, dat hij werkbereid is en dat hij getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

1.3. Op 13 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“De heer,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Zij wijst erop dat de tweede bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat het een geval betreft van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Verwerende partij is van oordeel dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing verzoeker geen voordeel kan opleveren. *“In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten”*, aldus de verwerende partij.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, in casu van artikel 8 EVRM. Verwerende partij besluit: *“Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering gericht tegen de bijlage 13 niet ontvankelijk.”*

Verwerende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog. Verzoeker werpt in het tweede middel dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, een schending op van een hogere rechtsnorm, namelijk artikel 8 EVRM. Dit dient te worden onderzocht, wat maakt dat het beroep om die reden ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoeker werpt in een eerste middel, dat gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, op: *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en een schending van de redelijke termijn, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er pas na vijf jaar na de aanvraag een beslissing wordt genomen en er geen verklaring wordt gegeven waarom het langdurig verblijf in procedure samen met de bewijzen van integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker intussen al sinds 2006 en derhalve reeds 9 jaar ononderbroken in België verblijft. 5 Verzoeker heeft zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoeker (in casu 9 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Verwerende partij heeft enkel rekening gehouden met de asielprocedure die verzoeker doorlopen heeft, doch niet met de overige procedures (9bis Vw-aanvragen).

Nochtans tonen deze procedures aan dat verzoeker in deze periode in België heeft verbleven en zich intussen heeft geïntegreerd. Louter omwille van een tekort van 50 EUR bruto per maand, heeft verzoeker in het verleden geen verblijf op grond van een arbeidsovereenkomst kunnen bekomen.

Het louter stellen dat het voorleggen van bewijzen van lokale verankering en integratie, het indienen van de aanvraag in België niet kan verantwoorden, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoeker na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat hij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar zijn land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. infra).

Bovendien dient men in deze zaak ook rekening te houden met het feit dat verzoeker vijf jaar heeft moeten wachten alvorens er een beslissing werd genomen door verwerende partij. Dat verzoeker gedurende deze periode zich verder geïntegreerd heeft, kan hem in deze dan ook niet ten kwade worden genomen. Dit gegeven (van verstrijken van een termijn van vijf jaar alvorens een beslissing werd genomen) kan op zich reeds als bijzondere omstandigheid worden beschouwd op grond waarvan verwerende partij de aanvraag ontvankelijk dient te verklaren, zonet is er sprake van een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur betreffende de redelijke termijn om beslissingen te nemen. Door niet binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, doch pas na vijf jaar te beslissen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk is wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden, zijn de in het middel aangehaalde beginselen geschonden en dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd. Het is immers weinig redelijk, laat staan zorgvuldig om pas na vijf jaar een dergelijke beslissing te nemen.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

3.3. Met zijn betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

3.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt enkel de plicht in voor de verwerende partij om te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu.

Noch de formele motiveringsplicht noch het evenredigheidsbeginsel houden in dat de verwerende partij te dezen nog een afweging dient te maken tussen de belangen van verzoeker enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds.

3.6. Verzoeker beklemtoont zijn lang verblijf en goede integratie en stelt dat *“uit de bestreden beslissing evenwel niet [blijkt] waarom het lange verblijf van verzoeker (in casu 9 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken”*. Hiermee gaat hij voorbij aan wat verweerder hieromtrent in de eerste bestreden beslissing heeft gemotiveerd: *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene duurzame lokale verankering en duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, dat hij werkbereid is en dat hij getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*. Deze afweging van verweerder is

deugdelijk en pertinent want in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Voor verzoeker vormt dit *“uiteraard geen antwoord”* en hij bestempelt dit als een kennelijk onredelijke beoordeling, doch deze overtuiging kan de voormelde overweging niet aan het wankelen brengen.

3.7. Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met zijn asielprocedure en niet met zijn 9bis- en 9ter-aanvragen, dient de Raad op te merken dat verwerende partij de duur van de asielprocedure in de verf zet omdat verzoeker gedurende de duur ervan een legaal verblijf heeft, wat niet het geval is gedurende de 9bis- en 9ter-procedures. Verder wordt de lokale verankering van verzoeker gedurende deze procedures meegenomen in de door de verwerende partij gedane beoordeling, *“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene duurzame lokale verankering en duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, dat hij werkbereid is en dat hij getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980”*.

3.8. Verzoeker kan niet dienstig in het kader van onderhavige betwisting nog opwerpen *“Louter omwille van een tekort van 50 EUR bruto per maand, heeft verzoeker in het verleden geen verblijf op grond van een arbeidsovereenkomst kunnen bekommen.”*, aangezien dit betrekking heeft op een andere beslissing dan de bestreden beslissing.

3.9. Verzoeker stelt nog: *“Door niet binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen, doch pas na vijf jaar te beslissen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk is wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden, zijn de in het middel aangehaalde beginselen geschonden en dient de bestreden beslissing dan ook te worden vernietigd.”* De Raad kan deze redenering niet bijtreden. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers niet in een behandelingstermijn. Het bestuur wordt geconfronteerd met vele aanvragen om verblijfsmachtiging die worden ingediend op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, waarbij het de plicht heeft elke aanvraag om machtiging tot verblijf aan een afzonderlijk en doorgedreven onderzoek te onderwerpen. Dit heeft gevolgen voor de gemiddelde behandelingsduur. Verzoeker heeft voorts geen belang bij zijn kritiek aangezien de eventuele vaststelling dat de beslissing eerder had moeten worden genomen, niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf in zijnen hoofde zou ontstaan (zie ook RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.10. Met zijn overtuiging dat de verwerende partij de eerste bestreden beslissing geheel ten onrechte heeft genomen en dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, kan verzoeker de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen;

3.11. Met zijn theoretische beschouwingen over het redelijkheidsbeginsel toon verzoeker hiervan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

3.12. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van de bestreden beslissingen in casu een miskennis uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privéleven”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven 7 van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld die voldoende solide zijn om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

Zoals verzoeker reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geen enkele afweging gemaakt aangaande de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase staat in dit geval in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker in België heeft ontwikkeld.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.13. Verzoeker werpt op dat verwerende partij hem verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging in zijn privéleven te rechtvaardigen. Echter gaat verzoeker eraan voorbij dat de eerste bestreden beslissing reeds stelt: "De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene duurzame lokale verankering en duurzame sociale bindingen heeft ontwikkeld, dat hij werkbereid is en

dat hij getuigenverklaringen zou kunnen voorleggen) verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.” De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij in de tweede bestreden beslissing nog eens een afweging dient te maken aangaande verzoekers privéleven indien ze in de eerste bestreden beslissing tot de vaststelling komt dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

3.14. Bij een grief inzake artikel 8 EVRM houdt de Raad zich aan rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Verzoekers geval betreft een eerste toelating tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is, zodat geen belangenafweging dient te geschieden in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

3.15. Verzoeker, die sedert 2006 in België verblijft, heeft nooit een duurzaam verblijfsrecht gehad in België. Zijn verblijf wordt gekenmerkt door precaire procedures, met name een asielpprocedure en 9bis- en 9ter-procedures. Nadat zijn asielaanvraag in 2007 werd afgewezen, diende verzoeker tussen 2007 en 2015 nog 3 regularisatieaanvragen in die door verweerder telkens werden afgewezen. Zijn privéleven dat verzoeker algemeen omschrijft als solide *“persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld”*, dat zich aandient als een ‘fait accompli’ is niet zodanig bijzonder dat – gelet ook op de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder de arresten van 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2001/103 en van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor verzoekers privéleven de positieve verplichting voortvloeit hem hier te lande het verblijf toe te staan, minstens toe te staan dat verzoeker alhier de aanvraag om verblijfsmachtiging indient

3.16. Met een verwijzing naar een arrest van het EHRM zonder aan te tonen dat de situatie van de vreemdeling die aan de grondslag ligt van dit arrest vergelijkbaar is met zijn situatie, toont verzoeker niet aan dat de tweede bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 EVRM.

3.17. Verzoeker blijft hangen in een algemeen betoog inzake artikel 8 EVRM en inzake het evenredigheidsbeginsel en het ventileren van zijn overtuiging dat zowel artikel 8 EVRM als het evenredigheidsbeginsel geschonden zijn omdat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase volgens verzoeker in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor zijn privéleven, doch dergelijk niet geconcretiseerd betoog toont geen schending aan van artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

3.18. Waar verzoeker nog overtuigd is dat *“het overigens ettelijk maanden [duurt] alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen”* is dit louter een bewering die hij nergens staft.

Het tweede middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA